

Csuklott, mikor azt mondta...

„Hé szlávok
Mekkora öröm [hogy]
Lelkem hegységében fehér havak hullanak”
(Ljubomir Micić)

majd leült ... Száján Balkán jött
ki, balkáni szemfogak. Hisz pokolban
pamflet a mennyország, az angyal meg
vérszegény s felfestett indulat. Holott
csak annyi, annyi hogyha telne, hogy a
közfal-lét s a barbárság egyként fel-
feselne, s civilebb lenne a kortársi
köztudat (amely így momentán s 'dadán'
is bizton elmulat). Míg mögötte zárt keretben
s még zártabb részletekben élve, az egyik
magába csendesül (képzeletben magától
mindössze magáig repül), a másik meg
harap, (vö. étkezik), s kifelé mélyülőt ugat.

Szeged

Juhász Anikó

Öltések

A horgolótűvel nyúlt alá a
földnek, homokba feszült a csipke-
indulat. Ez itt egy dán fej, Hamleté,
amott meg csontos, horgos hangulat,
hisz egy, két, há... szerb, horvát
Rosencrantz, Guildenstern így kiált:
Hej, Yorick, koponyád döntő fordulat!

Szeged

Juhász Anikó

Foglalatosságok

Mellékfoglalkozásban saját koponyáját
próbálta meg egybetartani. S mikor a
verebek, széttörve hoztak kerengő
esőcseppeket, az egység szimbólumait
kapta elő s tanulmányozta, akár a
nyelvész, hogy a gondolatcsonkok mögött
mi az, ami eltörött, s mi az, mi üres
huzalhelyként a térben lötyögött
mindaddig, míg hétfőt nem mutatott
a naptár, mikor a méz formáival
telt meg a gyanútlan kaptár, s forrasztó-
pákával vonultak az isteni vándorméhek.

Szeged

Jubász Anikó